

αλληλεγγύη στους 9 του Ρέικιαβικ

*ενάντια στην κρατική καταστολή
στην ισλανδία*

μικρό καφενείο 02

κατάληψη πατησίων 61 & σκαραμαγκά | γενάρης '11

αλληλεγγύη στους 9 του Ρέικιαβικ

ενάντια στην κρατική καταστολή στην ισλανδία

γενάρης '11

κατάληψη πατησίων 61 & σκαραμαγκά

Η έκδοση της μπροσούρας έγινε στα πλαίσια εκδήλωσης αντιπληροφόρησης που πραγματοποιήθηκε στην κατάληψη το Σάββατο 22 Γενάρη του 2011. Στην ηλεκτρονική της μορφή, μπορείτε να την κατεβάσετε από την ιστοσελίδα της κατάληψης:

pat61.squat.gr

αλληλεγγύη στους 9 του Ρέικιαβικ

ενάντια στην καταστολή του ισλανδικού κράτους

Η πιο παράλογη δικαστική υπόθεση στην πρόσφατη ιστορία της Ισλανδίας λαμβάνει χώρα αυτή τη στιγμή στο περιφερειακό δικαστήριο του Ρέικιαβικ. Η πρώτη δημόσια δίκωξη, που σχετίζεται με την οικονομική κατάρρευση του 2008, δεν ασκείται εναντίον στους πολυάριθμους τραπεζίτες, οικονομικούς και κυβερνητικούς αξιωματούχους κατηγορούμενους για διαφθορά ή εγκληματική αμέλεια, εκείνους “που τα μοιράστηκαν μεταξύ τους”, που χειραγώγησαν την αγορά και είναι υπεύθυνοι και για άλλες οικονομικές στρεψοδικίες, σύμφωνα με τα στοιχεία που αναφέρονται αναλυτικά στην 3000 και πλέον σελίδων έκθεση της ειδικής ερευνητικής επιτροπής του Althing, που δημοσιεύτηκε την άνοιξη του 2010. Όχι, οι πρώτοι άνθρωποι στους οποίους ασκήθηκαν ποινικές διώξεις για ό,τι επακολούθησε της κατάρρευσης της ισλανδικής οικονομίας είναι εννιά διαδηλωτές –συμπεριλαμβανομένων αναρχικών και ριζοσπαστών αριστεριστών– οι οποίοι το Δεκέμβρη του 2008 εισέβαλαν στο κοινοβούλιο για να διαβάσουν μια διακήρυξη, η οποία συνοψίστηκε στη δήλωση “*ξεκουμπιστείτε από δω, αυτό το κτίριο δεν υπηρετεί πια το σκοπό του*”.

Ακόμα και εκείνοι που πιθανόν διαφωνούσαν τότε με αυτή τη δήλωση, αναγκάστηκαν αργότερα να αναγνωρίσουν ότι η ανάλυση της δεν ήταν λάθος. Σαραντά μέρες αργότερα, τον Ιανουάριο του 2009, μαζικές διαδηλώσεις κατάφεραν να εκδιώξουν την δεξιά κυβέρνηση των συντηρητικών, σοσιαλδημοκρατών ωθώντας τη χώρα σε νέες εκλογές. Είναι η πρώτη φορά στην ισλανδική ιστορία που μαζικές διαδηλώσεις, πράγματι, καταφέρνουν κάτι τόσο συνταρακτικό για την ήσυχη αυτή χώρα. Για τη συμμετοχή τους στα συνταρακτικά γεγονότα του χειμώνα του 2008 οι εννιά διαδηλωτές, που έκτοτε αποκαλούνται οι “9 του Ρέικιαβικ”, αντιμετωπίζουν ελάχιστη ποινή φυλάκισης ενός χρόνου. Η μέγιστη ποινή για τις κατηγορίες που τους αποδίδονται είναι τα ισόβια (πρακτικά 16 χρόνια).

τι συνέβη το Δεκέμβρη του 2008;

Η έναρξη της ακροαματικής διαδικασίας της βουλής στις 8 Δεκεμβρίου του 2008 δεν ήταν διαφορετική από κάθε άλλη μέρα. Όμως μερικά λεπτά αφότου ξεκίνησε, διακόπηκε. Μια ομάδα τριάντα διαδηλωτών προσπάθησε να εισβάλει στο κοινοβούλιο από την είσοδο των επισκεπτών, αλλά εμποδίστηκε από τους φρουρούς του κοινοβουλίου και τους αστυνομικούς που βρίσκονταν στο κτίριο. Καταργήθηκε στην πράξη το συ-

Από τον Οκτώβριο του 2008, χιλιάδες κόσμου διαδηλώνουν στους δρόμους του Ρέικιαβικ ενάντια στην κρίση

νταγματικό δικαίωμα των πολιτών να παρακολουθούν τη συνεδρία της βουλής από τα έδρανα των επισκεπτών. Οι αστυνομικοί απείλησαν τους διαδηλωτές με σπρέι πιπεριού και τους προηλάκισαν προσπαθώντας να τους εμποδίσουν να ανέβουν τις σκάλες για το θεωρείο των επισκεπτών. Ωστόσο, δυο διαδηλωτές κατόρθωσαν να φτάσουν στο θεωρείο και να φωνάξουν την ακίνδυνη αλλά αληθή δήλωση “ξεκουμπιστείτε από δω μέσα, αυτό το κτίριο δεν υπηρετεί πια το σκοπό του”. Για να μην μακρηγορούμε, οι τριάντα διαδηλωτές κρατήθηκαν όμηροι στο κλιμακοστάσιο της βουλής, ώσπου οι αστυνομία συνέλαβε εκείνους που ήθελε. Στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας υπήρξαν μικρές αψιμαχίες μεταξύ μπάτσων και διαδηλωτών. Έξω από το κοινοβούλιο –όπου γίνονταν χαμός από media, ανθρώπους, κάμερες– μερικοί ακόμα διαδηλωτές, που μόλις είχαν βγει από το κτίριο, συνελήφθησαν. Με όλα αυτά η συνεδρία της βουλής καθυστέρησε για περισσότερο από δύο ώρες. Ένα χρόνο μετά σε εννέα από τους τριάντα διαδηλωτές αποδόθηκαν κατηγορίες.

το πολιτικό υπόβαθρο

Το οικονομικό σύστημα της Ισλανδίας ήταν ένας από τους δυνατούς μοχλούς του παγκόσμιου οικονομικού καζίνο που κατέρρευσε το φθινόπωρο του 2008. Τον Οκτώβριο εκείνου του χρόνου οι τρεις μεγάλες τράπεζες της Ισλανδίας κήρυξαν πτώχευση. Το οικονομικό σύστημα της χώρας βασιζόταν στις κρατικές επιχειρήσεις, που άρ-

χισαν να ιδιωτικοποιούνται από τη δεκαετία του 90 ως τις αρχές του 21ου αιώνα και οι οποίες, όπως και οι πρόσφατα ιδιωτικοποιημένες κρατικές επιχειρήσεις από τους νεοφιλελεύθερους, πέρασαν στα χέρια εκείνων που είχαν τις κατάλληλες πολιτικές διασυνδέσεις. Μετά τις ιδιωτικοποιήσεις οι τράπεζες επιδόθηκαν σε μια στρατηγική εξάπλωσης. Κάνοντας επίκληση του μεγέθους του παγκόσμιου χρέους και της αναγκαιότητας φτηνών επιχορηγήσεων στις διεθνείς αγορές, οι τράπεζες επιβάρυναν τον κρατικό προϋπολογισμό επισκιάζοντας τελικά ολόκληρη την ισλανδική οικονομία.

Το φθινόπωρο του 2008 αυτός ο “πύργος από τραπουλόχαρτα” κατέρρευσε. Καθώς οι άλλοτε κρατικές τράπεζες είχαν πια χρεοκοπήσει, τα ιδιωτικά τους πια χρέη ανέλαβε το κράτος, το οποίο έσπευσε να τις ιδιωτικοποιήσει ξανά. Το κράτος πάντως υποσχέθηκε να αποπληρώσει ένα μεγάλο μέρος από τα χρέη, κυρίως τις καταθέσεις των λογαριασμών υψηλού τόκου-ρίσκου, icesave.

Την ώρα που το κοινοβούλιο ήταν απασχολημένο να ανησυχεί για τα συμφέροντα ξένων καταθετών, οι κάτοικοι της Ισλανδίας είχαν ήδη αρχίσει να βιώνουν τα αποτελέσματα της κρίσης. Ο κόσμος ήταν φοβισμένος, θυμωμένος και αηδιασμένος από την ανιδεότητα των πολιτικών ελίτ. Η κατάσταση που διαμορφωνόταν ήταν μια επαναστατική ατμόσφαιρα. Η κοινωνική οργή δεν οφείλονταν μόνο στην οικονομική κρίση. Αυτό ήταν πρόδηλο στις πολλές μαζικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια του φθινοπώρου. Στις συγκεντρώσεις αυτές αναλύθηκε η οικονομική και κοινωνική εξέλιξη της Ισλανδίας τα τελευταία 20 χρόνια, ασκήθηκε κριτική στο υπάρχον αποτυχημένο μοντέλο και καταδείχθηκαν οι υπεύθυνοι της κατάστασης. Η κυβέρνηση που είχε την εξουσία όταν ξέσπασε η κρίση, όχι μόνο είχε ιδιωτικοποιήσει τις τράπεζες, για να εθνικοποιήσει το χρέος τους όταν χρεοκόπησαν, αλλά ήταν επίσης υπεύθυνη για κάποιες από τις πιο επονειδιστές πολιτικές αποφάσεις στην ιστορία της Ισλανδίας.

Μερικά παραδείγματα: παρά τις μαζικές, αντιπολεμικές διαδηλώσεις και την γενική αντίθεση στον πόλεμο, η κυβέρνηση υποστήριξε την αμερικάνικη εισβολή στο Ιράκ και έθεσε την Ισλανδία στην “συμμαχία των προθύμων” του Μπούς. Η ίδια κυβέρνηση ενθάρρυνε τη βιομηχανία αλουμινίου –μια από τις πιο ρυπογόνες, καταστροφικές και επιθετικές βιομηχανίες παγκοσμίως– για να μετατρέψει την Ισλανδία σε βιομηχανικό παράδεισο. Η Ισλανδία είναι εσφαλμένα γνωστή για την αποκαλούμενη “πράσινη ανάπτυξη” που δεν είναι τίποτα άλλο από ένα επικοινωνιακό κόλπο των εταιρειών αλουμινίου. Στην πραγματικότητα για να παραχθούν τεράστιες ποσότητες υδροηλεκτρικής ενέργειας για τη βιομηχανία αλουμινίου έχουν καταστραφεί αναντικατάστατες, παρθένες φυσικές περιοχές.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι η όξυνση της κοινωνικών αντιδράσεων το 2008-9 είναι το απότοκο των τελευταίων 20 ετών της ισλανδικής ιστορίας –μια εποχή ολοκληρωτικής επικράτησης των κεφαλαιοκρατικών επιταγών, πλήρους συναίνεσης και δημιουργίας μιας εντελώς εξατομικευμένης, καταναλωτικής κοινωνίας. Οι “9 του Ρέικιαβικ” έχουν δηλώσει ότι συμμετείχαν στις διαδηλώσεις του φθινοπώρου του 2008 ωθούμενοι από τη συνολική τους αντίθεση στο πολιτικό σύστημα, όχι μόνο λόγω της κατάρρευσης της οικονομίας και της επακόλουθης κρίσης.

1-16 χρόνια φυλακή

Οι κατηγορίες εναντίον των “9 του Ρέικιαβικ” είναι τόσο πλημμεληματικού όσο και κακουργηματικού χαρακτήρα. Κάποιες από τις πλημμεληματικές κατηγορίες ήταν προφανέστατα ψευδείς, όπως η υποτιθέμενη επίθεση εναντίον αστυνομικού που του προκάλεσε κακώσεις στη σπονδυλική στήλη: ένα βίντεο από τις κάμερες ασφαλείας του κοινοβουλίου, που προβλήθηκε στο βραδινό δελτίο ειδήσεων του εθνικού καναλιού, δείχνει ότι ο τραυματισμός του μπάτσου προκλήθηκε από τους συναδέλφους του, οι οποίοι χτυπούσαν κυριολεκτικά αδιακρίτως. Άλλες πλημμεληματικές κατηγορίες αναμφίβολα θα αποδειχθούν αναληθείς –τα καταγεγραμμένα βίντεο δείχνουν ότι δεν υπήρξε βίαιη πρόθεση από τη πλευρά των διαδηλωτών– ούτε μια υψωμένη γροθιά.

Οι κακουργηματικές κατηγορίες είναι μια διαφορετική υπόθεση. Οι “9 του Ρέικιαβικ” κατηγορούνται βάσει του άρθρου 100 του ποινικού κώδικα, σύμφωνα με το οποίο, όποιος κριθεί ένοχος για επίθεση στην εθνική κυριαρχία της βουλής θα καταδικάζεται σε ελάχιστη ποινή φυλάκισης ενός χρόνου. Ομολογουμένως, το μοναδικό όπλο των διαδηλωτών ήταν ένα κομμάτι χαρτί, αυτό στο οποίο ήταν γραμμένη η διακήρυξη. Επιπλέον, τα προαναφερθέντα βίντεο δείχνουν ότι οι κατηγορούμενοι εισήλθαν ήρεμα στο κτίριο κρεμώντας μάλιστα και τα παλτά τους, προτού ανέβουν στα θεωρεία. Συνοπτικά, δεν υπάρχει καμία απόδειξη βίαιης προθέσεως και σκοπούμενης βλάβης προς φυσικά πρόσωπα ή περιουσίες. Ωστόσο, το κράτος αποφάσισε να ερμηνεύσει το γεγονός ως μια επίθεση τόσο επικίνδυνη, ώστε να τιμωρείται με 16 χρόνια φυλάκισης.

Πρόσφατα η βουλή ψήφισε να ασκηθεί ποινική δίωξη στον Geir H. Haarde, πρω-

Η σύλληψη ενός από τους “9 του Ρέικιαβικ” στις 8 Δεκεμβρίου του 2008

θυπουργό της χώρας πριν και κατά τη διάρκεια της κρίσης, για ανικανότητα και αμέλεια των δημόσιων καθηκόντων του, που οδήγησαν στη κρίση. Αυτός είναι και ο μόνος κρατικός λειτουργός που αντιμετωπίζει κατηγορίες για παραβίαση της εμπιστοσύνης των πολιτών και αποτυχία στην άσκηση των κυβερνητικών του καθηκόντων, βάσει του πορίσματος της ειδικής εξεταστικής επιτροπής. Ο Haarde θα δικαστεί από ένα ειδικό, 15μελές δικαστήριο, το οποίο έχει σχεδιαστεί ειδικά για αυτή την υπόθεση και δεν έχει συγκληθεί ποτέ στο παρελθόν. Αν κριθεί ένοχος η ανώτατη ποινή που θα αντιμετωπίσει είναι 2 χρόνια φυλάκισης.

ιστορική αναφορά

Η δίκη των “9 του Ρέικιαβικ” είναι ιστορικής σημασίας. Το άρθρο 100 του ποινικού κώδικα έχει χρησιμοποιηθεί μόνο μια φορά στο παρελθόν, μισό αιώνα πριν, όταν αρκετοί άνθρωποι καταδικάστηκαν σε φυλάκιση και στερήθηκαν τα πολιτικά τους δικαιώματα, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος ψήφου, επειδή συμμετείχαν στις μαζικές διαδηλώσεις της 30ης Μαρτίου 1949, ενάντια στην είσοδο της Ισλανδίας στο NATO. Όσοι αντετίθεντο στην υπογραφή της συνθήκης συγκεντρώθηκαν μπροστά από το κοινοβούλιο –στην ίδια πλατεία που έλαβαν χώρα και οι πρόσφατες, σύγχρονες διαδηλώσεις– βάζοντας προς το κτίριο με πέτρες και άλλα αντικείμενα, εκφράζοντας δυναμικά την παντελή αντίθεση τους στη συμμετοχή της χώρας σε ένα στρατιωτικό συνασπισμό. Η κυβέρνηση κάλεσε τη συντηρητική νεολαία και τους δεξιούς μπράβους να “προστατεύσουν” το κοινοβούλιο. Η αστυνομία προχώρησε στη διάλυση των διαδηλώσεων με ρίψη χημικών, την ίδια στιγμή που ο δεξιός συρφετός εξοπλισμέ-

Από τις αντινατοϊκές διαδηλώσεις του 1949

νος με αντιασφυξιγόνες μάσκες και ρόπαλα βοηθούσε το έργο της, ξυλοκοπώντας οποιονδήποτε μπορούσε.

Οι διαδηλώσεις του 1949, μόλις πέντε χρόνια μετά την πλήρη ανεξαρτητοποίηση της χώρας, κατευθύνονταν ενάντια στην αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις κατοχής. Οι διαδηλώσεις του 2008 ακολούθησαν όχι μόνο τη ηθική και οικονομική χρεωκοπία των ρεπουμπλικανών, αλλά εκδηλώθηκαν δυο χρόνια μετά την αποχώρηση των τελευταίων αμερικανικών στρατευμάτων από τις βάσεις τους στην Ισλανδία. Τέτοιας κλίμακας διαδηλώσεις δεν πραγματοποιήθηκαν τα 60 χρόνια που μεσολάβησαν από το 1949 και δακρυγόνα χρησιμοποιήθηκαν ξανά τον Ιανουάριο του 2009 –για πρώτη φορά μετά το 1949. Η κόρη ενός από τους συλληφθέντες των αντινατοϊκών διαδηλώσεων του 1949 είναι σήμερα κατηγορούμενη για την υπόθεση των “9 του Ρέικιαβικ”, κάνοντας αυτές τις δύο περιόδους να συνδέονται και από μια άλλη σκοπιά.

Η υπόθεση των “9 του Ρέικιαβικ” έχει και άλλες ιστορικές αναφορές. Το 1976 μια ομάδα εξαγριωμένων φοιτητών πανεπιστημίου μπήκε στο κοινοβούλιο από την ίδια “πίσω πόρτα” με τους “9 του Ρέικιαβικ”, εισέβαλε στα θεωρεία του κοινού και ένας φοιτητής, πίσω από μια ανθρώπινη ασπίδα, εκφώνησε έναν αιχμηρό λόγο στους συνεδριάζοντες της βουλής. Οι φοιτητές εναντιωνόντουσαν στις νομικές αλλαγές του καθεστώτος των φοιτητικών δανείων που συζητιόταν στη βουλή τη στιγμή της εισβολής. Σύμφωνα με δημοσιογραφικές αναφορές της εποχής, οι φοιτητές αρνήθηκαν να υπακούσουν τους φρουρούς της βουλής και την αστυνομία, με αποτέλεσμα μικροσυμπλοκές. Ο φοιτητής που εκφώνησε το λόγο, αργότερα, έγινε ο επικεφαλής της σοσιαλδημοκρατικής συμμαχίας που σήμερα είναι στην εξουσία. Ήταν υπουργός βιομηχανίας το 2008 και τώρα υπουργός εξωτερικών υποθέσεων. Ποτέ δεν ασκήθηκαν ποινικές διώξεις για εκείνον ή τους συμφοιτητές του, της φοιτητικής ένωσης, ανάμεσα τους και την Lára V. Júlíusdóttir, η οποία είναι εισαγγελέας για τη υπόθεση των “9 του Ρέικιαβικ”.

Το 1993 επτά μέλη μιας φοιτητικής ένωσης που ανήκε στην αριστερή πτέρυγα ενός άλλου κόμματος, διαδηλώνοντας ενάντια στην είσοδο της χώρας στην ενιαία ευρωπαϊκή νομισματική πολιτική, εισέβαλαν στα θεωρεία της βουλής ντυμένοι ως στρατιώτες, κρατώντας πλαστικά όπλα και κρέμασαν ένα πανό στην αίθουσα. Οι δημοσιογραφικές αναφορές μίλησαν για μια ακόμη φορά για μικρές αψιμαχίες μεταξύ διαδηλωτών και της αστυνομίας. Αρκετά άτομα συνελήφθησαν αλλά σε κανέναν δεν ασκήθηκαν διώξεις. Παρόλα αυτά οι μεγάλοι δημοσιογραφικοί οργανισμοί της Ισλανδίας και οι πολιτικοί έχουν επανειλημμένα υποστηρίξει ότι η πράξη των “9 του Ρέικιαβικ” δεν έχει ιστορικό προηγούμενο, δικαιολογώντας έτσι την σκληρότητα της αντιμετώπισης του θέματος και την υποτιθέμενη σοβαρότητα της δικαστικής υπόθεσης.

οι κατηγορίες

- **Άρθρο 100, παράγραφος 1:** Όποιος επιτεθεί στο κοινοβούλιο, ώστε να κινδυνέψει το ίδιο ή αυτονομία του, όποιος καλέσει σε τέτοιου είδους επίθεση ή υπακούσει σε τέτοιες εντολές, θα υπόκεινται σε ποινή φυλάκισης όχι μικρότερης του ενός χρόνου και η ποινή μπορεί να είναι και ισόβια αν οι κατηγορίες είναι πολύ σοβαρές.

- **Άρθρο 106, παράγραφος 1:** Όποιος επιτεθεί σε δημόσιο υπάλληλο με βία ή τον απειλήσει με βία, εν ώρα καθήκοντος ή εξ αιτίας της δουλειάς του και οποιοσδήποτε προσπαθήσει με αντίστοιχο τρόπο να εμποδίσει την εκτέλεση δημόσιας εργασίας ή να εξαναγκάσει δημόσιο υπάλληλο σε πράξεις αντίθετες της υπηρεσίας του, θα υπόκειται σε ποινή φυλάκισης έως και 6 χρόνια.
- **Άρθρο 107:** Αν πράξεις που περιγράφονται στο άρθρο 106 έχουν εκτελεστεί από μια συνέλευση, οι υποκινητές και ηγέτες της, θα αντιμετωπίζουν σοβαρότερες κατηγορίες και μπορεί να υποστούν φυλάκιση έως και 8 χρόνια.
- **Άρθρο 122, παράγραφοι 1&2:** Οποιοσδήποτε εμποδίσει τη διεξαγωγή μιας νόμιμης συνεδρίασης θα τιμωρείται με πρόστιμο ή ποινή φυλάκισης έως και ένα χρόνο ή φυλάκιση έως δυο χρόνια αν οι κατηγορίες είναι σοβαρότερες, ειδικά αν οι πράξεις διεξήχθησαν με βία ή απειλή. Οποιοσδήποτε διαταράξει τη τάξη μιας θεσπισμένης, νόμιμης συνάθροισης δημόσιου ενδιαφέροντος θα τιμωρείται με πρόστιμο ή ποινή φυλάκισης έως 3 μήνες.
- **Άρθρο 231:** Αν ένα άτομο εισβάλει χωρίς άδεια σε οικία ή πλοίο που ανήκει σε άλλο άτομο, ή σε μέρος στο οποίο δεν έχει νόμιμη άδεια εισόδου ή αρνηθεί να αποχωρήσει από εκεί όταν του έχει ζητηθεί, θα τιμωρείται με πρόστιμο ή φυλάκιση έως 6 μήνες. Φυλάκιση έως ένα χρόνο μπορεί να επιβληθεί αν οι κατηγορίες είναι σοβαρότερες, δηλ. αν ο δράστης ήταν οπλισμένος ή βίαιος ή απείλησε με βία ή αν οι πράξεις εκτελέστηκαν από ομάδα ατόμων.

απόλυτος αστυνομικός έλεγχος στο δικαστήριο

Ο τρόπος με τον οποίο διεξήχθη η ποινική δίωξη της υπόθεσης είναι πρωτοφανής στην ιστορία των ισλανδικών δικαστηρίων. Από την πρώτη κιόλας ακροαματική διαδικασία, το Γενάρη του 2010, η παρουσία αστυνομικών ήταν κάτι παραπάνω από αισθητή. Μετά από έκκληση του αρμόδιου δικαστή, η παρουσία πολυάριθμων μπάτσων ήταν απαραίτητη σε κάθε ακροαματική διαδικασία, μέσα και έξω από την αίθουσα και τους διαδρόμους. Μετά από τρεις ή τέσσερις δίκες και ενώ η δημόσια στήριξη για τους “9 του Ρέικιαβικ” γινόταν ολοένα και ισχυρότερη, καθώς αυξανόταν ο αριθμός των αλληλέγγυων που παρουσιάζονταν στο δικαστήριο, ο δικαστής παρέδωσε κάθε εξουσία στην αστυνομία. Η παρουσία ακόμα περισσότερων μπάτσων με απειλητικές διαθέσεις ήταν η ανταπάντηση στους πολυάριθμους αλληλέγγυους. Επέτρεψαν την είσοδο στην αίθουσα του δικαστηρίου μόνο σε 30 άτομα, μεταξύ αυτών και των κατηγορούμενων, φρουρώντας την είσοδο και απωθώντας οποιονδήποτε επιχειρούσε να εισέλθει. Αυτό εξόργισε ακόμα περισσότερο τον κόσμο και πυροδότησε πράξεις πολιτικής ανυπακοής μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου και όπως ήταν αναμενόμενο οι μπάτσοι προχώρησαν σε συλλήψεις. Κατά τη διάρκεια μιας από τις ακροαματικές διαδικασίες η αστυνομία απαγόρευσε σε δύο από τους κατηγορούμενους την είσοδο στην αίθουσα του δικαστηρίου καταπατώντας έτσι τα θεμελιώδη δικαιώματα

τους. Σε αρκετές άλλες περιπτώσεις οι μπάτσοι δυσκόλεψαν την είσοδο των κατηγορουμένων στην αίθουσα.

Μπορεί να φαίνεται παράλογο ότι μας ξενίζει η ισχυρή αστυνομική παρουσία στο δικαστήριο αλλά τέτοιες καταστάσεις είναι πρωτοφανείς για τη Ισλανδία. Ένας από τους δικηγόρους των κατηγορουμένων, ο Ragnar Aðalsteinsson, (ασχολείται με θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων για περισσότερο από 50 χρόνια και είναι μισητός από τη δεξιά πολιτική πτέρυγα) δήλωσε ότι ποτέ ξανά στην πολύχρονη καριέρα του δεν έχει δει τέτοια αστυνομική δύναμη παρούσα σε μια δικαστική υπόθεση, πόσο μάλλον να έχουν οι μπάτσοι τόσο εξόφθαλμη εξουσία μέσα στη δικαστική αίθουσα. Μέχρι τώρα η παρουσία αστυνομικών μέσα στα δικαστήρια δεν ήταν συνηθισμένη και δικαιολογούνταν μόνο σε περιπτώσεις που οι κατηγορούμενοι είχαν προφυλακιστεί και ακόμα και τότε μόνο σε περιπτώσεις επικίνδυνων, βίαιων εγκλημάτων.

Ο Aðalsteinsson υποστήριξε ότι παρατηρώντας την ακροαματική διαδικασία μέχρι τώρα, συμπεριλαμβανομένης της αστυνομικής παρουσίας και ελέγχου στο δικαστήριο, είναι φανερό ότι οι κατηγορούμενοι δεν πρέπει να περιμένουν μια δίκαιη δίκη. Παρόλο που το δικαστήριο δεν έχει, ακόμα, αποφανθεί ο Aðalsteinsson προετοιμάζει, ήδη, την έφεση που θα ασκήσει στα ευρωπαϊκά δικαστήρια.

το πολιτικό background

Το πολιτικό background της υπόθεσης ήρθε στο φως από τους “9 του Ρέικιαβικ” και τους υπερασπιστές τους. Για παράδειγμα, ο δικηγόρος Aðalsteinsson ζήτησε την αναβολή της δίκης, αφού είχαν ξεσπάσει διαμάχες συμφερόντων μεταξύ βουλής και κατηγορών. Συγκεκριμένα, ο κατηγορος είναι πρώην βουλευτής ενός αριστερού κόμματος, το οποίο αργότερα συγχωνεύτηκε με άλλα δημιουργώντας την σοσιαλδημοκρατική συμμαχία. Αυτή η συμμαχία σήμερα αποτελεί τους ιθύνοντες της εθνικής τράπεζας, όπως επίσης είναι μέλος του ειδικού ανωτάτου δικαστηρίου στην υπόθεση εναντίον του πρώην πρωθυπουργού, Haarde. Εξαιτίας λοιπόν συγκρουόμενων συμφερόντων η παραπάνω συμμαχία δε θα παρίσταται στο δικαστήριο.

Ο Aðalsteinsson τόνισε ότι ο δικαστής δεν είναι αμερόληπτος. Αυτός παρέδωσε κάθε εξουσία στην αστυνομία και παρέμεινε απαθής ακόμα και όταν οι μπάτσοι απαγόρευαν την είσοδο των κατηγορουμένων στην αίθουσα του δικαστηρίου. Επίσης, δεν έλαβε κανένα μέτρο ώστε κάτι τέτοιο να μην ξανασυμβεί, καθιστώντας ολοφάνερο το γεγονός, ότι θεωρούσε τους κατηγορούμενους επικίνδυνους και βίαιους εγκληματίες, που δεν αξίζουν μια δίκαιη, ακροαματική διαδικασία σε ανοιχτό δικαστήριο. Ο Aðalsteinsson είχε επανειλημμένως διαμαρτυρηθεί επίσημα, όμως ο δικαστής αρνήθηκε να ακούσει το παραμικρό. Το ίδιο συνέβη και όταν διαμαρτυρήθηκε στο ανώτατο δικαστήριο. Ένα πολύ γλαφυρό παράδειγμα αυτής της προκατάληψης του δικαστηρίου εναντίον των κατηγορουμένων ήταν η ημερομηνία που ορίστηκαν οι ακροάσεις. Ο δικαστής πρότεινε την εκδίκαση της υπόθεσης για το τέλος νοέμβρη-αρχές δεκέμβρη γνωρίζοντας πως μία από τους κατηγορούμενους θα γεννούσε εκείνη την περίοδο. Ο δικαστής αγνόησε τις διαμαρτυρίες της και απέρριψε την έκκληση του δικηγόρου για

τον ορισμό της δίκης μια άλλη ημερομηνία, επιμένοντας πως θα βρισκόταν τρόπος ώστε η γυναίκα να καταθέσει. Πιθανότατα από το νοσοκομείο την ώρα της γέννας!

Μετά από γενική κατακραυγή ο δικαστής υποχρεώθηκε να αλλάξει αυτή την απαράδεκτη απόφαση και μέχρι τώρα παραμένει άγνωστο το πότε θα ξεκινήσει η δίκη. Φήμες λένε ότι η δίκη δε θα ξεκινήσει πριν το Γενάρη ή Φλεβάρη. Μπάτσοι και φρουροί του κοινοβουλίου έχουν κληθεί ως μάρτυρες και ένας από τους δικηγόρους υπεράσπισης πρότεινε πως και οι 63 βουλευτές που βρίσκονταν στο κοινοβούλιο κατά τη διάρκεια αυτής της «επίθεσης» να καταθέσουν, αν αισθάνθηκαν απειλή ή φόβο. Είναι προφανές ότι η δίκη θα διαρκέσει πολύ καιρό και είναι γεγονός ότι υπάρχει αυξημένο ενδιαφέρον για την υπόθεση. Αν ο δικαστής και η αστυνομία κρατήσουν τη ίδια απαράδεκτη στάση, επιτρέποντας την είσοδο στην αίθουσα του δικαστηρίου μόνο σε 30 άτομα, είναι σίγουρο ότι θα ξεσπάσουν συγκρούσεις μεταξύ αστυνομίας και αλληλέγγυων. Για την αποφυγή συγκρούσεων έχουν ακουστεί διάφορες προτάσεις. Από το να γίνει η δίκη σε άλλο κτίριο μέχρι και να μεταδίδεται ζωντανά από το ίντερνετ. Παρόμοιες λύσεις είχαν προταθεί για την υπόθεση του πρώην πρωθυπουργού της χώρας Haarde, όπως και για άλλους τραπεζικούς που κατηγορούνται για εγκλήματα που σχετίζονται με την οικονομική κατάρρευση της χώρας.

η συνήθης διαφθορά

Η υπόθεση των “9 του Ρέικιαβικ” ενέτεινε τις αντιθέσεις, αλλά και το αίσθημα επίγνωσης των κύριων προβλημάτων της επονομαζόμενης «δημοκρατικής» κοινωνίας, με τις ιεραρχίες της, την υποκρισία της και την εξάρτησή της από τις δυνάμεις καταστολής. Την περασμένη άνοιξη παραπάνω από 700 άνθρωποι έστειλαν επιστολή στο κοινοβούλιο, δηλώνοντας ότι και αυτοί «επιτέθηκαν» στη βουλή κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών το χειμώνα του 2008-9, απαιτώντας να αποσυρθούν οι κατηγορίες κατά των “9 του Ρέικιαβικ”, αλλιώς και οι ίδιοι θα πρέπει να διωχθούν με τις αντίστοιχες κατηγορίες.

Το αίτημα τους αγνοήθηκε και από τη βουλή και από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, που δεν έβλεπαν την ώρα να κρίνουν ως ένοχους και να καταδικάσουν τους εννιά.. Παρόλο που η λίστα με τους 700 υπογράφοντες περιλαμβάνει και ονόματα διάσημων ισλανδών, συμπεριλαμβανομένων μουσικών, ηθοποιών, καλλιτεχνών, συγγραφέων και ποιητών, η εκπρόσωπος της βουλής Ásta Ragnheiður αρνήθηκε να δεχτεί τις υπογραφές, ισχυριζόμενη ότι η υπόθεση και τα αιτήματα που σχετίζονται με αυτήν δεν την αφορούν προσωπικά (παρόλο που η πρόταση ποινικής δίωξης της υπόθεσης αρχικά ανακοινώθηκε από το γραφείο της). Στο τέλος η Ragnheiður αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να δεχτεί τις υπογραφές, επιμένοντας όμως στην ενοχή των “9 του Ρέικιαβικ”. Η ίδια επίσης, τηλεφώνησε σε έναν διακεκριμένο καθηγητή φιλοσοφίας, τον Jón Ólafsson χαρακτηρίζοντας τις απόψεις του υπερβολικά επικριτικές για την κατηγορούσα αρχή, σα να λέμε δηλαδή ότι τους παρεξήγησε ο άνθρωπος! (Ο Ólafsson μίλησε σε κρατικό ραδιοφωνικό σταθμό για τις ηθικές πλευρές της συγκεκριμένης υπόθεσης, τονίζοντας το πόσο περίεργο είναι το γεγονός ότι μέσα από όλους όσους «επιτέ-

θηκαν» στη βουλή το χειμώνα του 2008-9, μόνο εννέα κατηγορήθηκαν με την παραβίαση της 100ης παραγράφου). Όταν η Ragnheiður ρωτήθηκε από τα ΜΜΕ για αυτή της την επέμβαση, αρνήθηκε να σχολιάσει το οτιδήποτε. Αυτή είναι και η τακτική όλων των εκπροσώπων της βουλής και της κατηγορούσας αρχής όταν καλούνται να απαντήσουν σε κρίσιμα ερωτήματα.

Όστόσο αρκετοί βουλευτές έχουν θίξει την υπόθεση κατά τη διάρκεια συνεδριάσεων της βουλής. Επίσης ένα από τα μέλη της σοσιαλδημοκρατικής συμμαχίας ζήτησε μέχρι και την ακύρωση της υπόθεσης. Μέλη δυο άλλων κομμάτων, που αποτελούν την κυβέρνηση των σοσιαλδημοκρατικών, έχουν συζητήσει ανοιχτά και δημόσια για την υπόθεση, ακόμα και μέσα στη βουλή, χωρίς ωστόσο να εκφράζουν κάποια συγκεκριμένες πρακτικές λύσεις. Και φυσικά όλα τα δεξιά κόμματα, μαζί με την πλειοψηφία των άλλων κομμάτων που ακολουθούν την ισλανδική «παράδοση» των ρουσφετιών και της διαφθοράς των «παλιών καλών παιδιών», δεν πρόκειται να λάβουν αποφάσεις που να ευνοούν τους ανθρώπους και όχι την εξουσία.

αυξανόμενη υποστήριξη και αλληλεγγύη

Παράλληλα με τη συγκέντρωση 700 υπογραφών, πολλές πράξεις αλληλεγγύης και συμπαράστασης εκδηλώθηκαν από τη στιγμή που στοιχειοθετήθηκε η υπόθεση. Το Μάιο μια ομάδα επώνυμων και κάπως mainstream μουσικών διοργάνωσε μια μεγάλη, υπαίθρια συναυλία στην πλατεία μπροστά από το κοινοβούλιο. Χιλιάδες άνθρωποι βρέθηκαν εκεί, εκείνη την ηλιόλουστη, ανοιξιάτικη μέρα και παρακολούθησαν τη συναυλία, κατά τη διάρκεια της οποίας κάποιοι από τους “9 του Ρέικιαβικ”, συγγραφείς και άλλα άτομα διάβασαν κείμενα ενημερώνοντας για την υπόθεση.

Τον Ιούλιο το μουσείο “ζωντανής τέχνης” φιλοξένησε μια εκδήλωση αλληλεγγύης, όπου ένα πλήθος δυναμικών, προοδευτικών καλλιτεχνών –μουσικών, δημιουργών ταινιών, ποιητών και εικαστικών– εκδήλωσαν με τα έργα τους την αντίθεση τους στη δίωξη των εννιά Αυτή η εκδήλωση μετασχηματίστηκε σε μια περιοδική έκθεση, που φιλοξενήθηκε στο μουσείο για εβδομάδες και σύμφωνα με κάποιος από τους πιο προοδευτικούς καλλιτέχνες της χώρας χαρακτηρίστηκε ως η επιστροφή μιας ριζοσπαστικής, πολιτικής κουλτούρας στο καλλιτεχνικό περιβάλλον της Ισλανδίας.

Η αλληλεγγύη εκδηλώθηκε και εκτός συνόρων, όπως στη μεγάλη διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε στη Βαρκελώνη τον Ιούλιο. Πλήθος κόσμου συγκεντρώθηκε έξω από το προξενείο της Ισλανδίας, όπου οι mossos –τα ισπανικά ΜΑΤ– εμπόδισαν την είσοδο των διαδηλωτών στο κτίριο. Τον Οκτώβριο το προξενείο της Ισλανδίας στη Βέρνη (Ελβετία) δέχτηκε επίθεση. Οι κλειδαριές της εισόδου καταστράφηκαν με κόλλα και στην πρόσοψη αναγράφτηκε με σπρέι το σύνθημα “ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 9 ΤΟΥ ΡΕΙΚΙΑΒΙΚ”. Τέτοιου είδους πράξεις αλληλεγγύης είναι πολύ σημαντικές, καθώς κάθε είδους επίθεση προς τη χώρα ή αρνητική κριτική από το εξωτερικό λαμβάνεται σοβαρά υπόψη από τα εθνικά ΜΜΕ και τις αρχές. Αντίστοιχες επιθέσεις έχουν πραγματοποιηθεί τα τελευταία χρόνια στην Δανία, την Αγγλία, την Ιταλία και τις Η.Π.Α. ενάντια στην προώθηση της βαριάς βιομηχανίας στην Ισλανδία.

η τρέχουσα πολιτική κατάσταση

Προς το παρόν τη διακυβέρνηση της χώρας έχει αναλάβει μια κυβέρνηση συνασπισμού του αριστερού κόμματος των πρασίνων και των σοσιαλδημοκρατών. Υπό την αυστηρή επιτήρηση του διεθνούς νομισματικού ταμείου (ΔΝΤ) προωθείται το πρόγραμμα οικονομικής εξυγίανσης της χώρας με περικοπές στην υγεία, στην εκπαίδευση και στις κοινωνικές παροχές. Ήδη, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, χιλιάδες άνθρωποι εξαρτώνται από τις φιλανθρωπικές δωρεές τροφίμων. Αυτή η κατάσταση έχει αποτελέσει για πολλούς το κριτήριο ότι η κυβέρνηση δεν έχει την πρόθεση, ούτε την πολιτική δύναμη, να αντισταθεί στο δεξιό καθεστώς, που κυριαρχεί ακόμα στο γραφειοκρατικό σύστημα της χώρας και του οποίου οι ανεπίσημες πολιτικές είναι συναφείς με εκείνες των διεθνών οργανισμών που έχουν αναλάβει την επίλυση της οικονομικής κρίσης.

Η κυβέρνηση αντιμετωπίζει αυξανόμενη κοινωνική αντίδραση εντός και εκτός συνόρων, κυρίως γιατί αδυνατεί να βοηθήσει τα νοικοκυριά της ίδιας της χώρας. Αυτή η οργή ήταν έκδηλη σε όλες τις μεγάλες διαδηλώσεις των αρχών του Οκτωβρίου, στις οποίες εκδηλώθηκαν επιθέσεις με κάθε είδους αντικείμενα τόσο στη βουλή όσο και στους ίδιους τους βουλευτές. Αυτές οι διαδηλώσεις είχαν μια τρομαχτική, δεξιά, ρητορική απήχηση, που έφτανε στα όρια του εθνικισμού. Το αποκορύφωμα ήταν να εμφανιστούν στις πορείες μπλόκ φασιστών – νεοναζί, τα οποία ευτυχώς δέχτηκαν επίθεση και οι σημαίες τους παραδόθηκαν στη φωτιά από αναρχικούς.

Όσον αφορά τη βαριά βιομηχανία η δεξιά πτέρυγα, μαζί με τους βιομηχανικούς παράγοντες της χώρας, εντείνουν συνεχώς την προπαγάνδα τους για δημιουργία νέων χυτηρίων αλουμινίου, ενός στο νότο και ενός άλλου στα βορειοδυτικά της Ισλανδίας. Αυτά τα έργα έχουν δρομολογηθεί από καιρό –η κατασκευή του χυτηρίου στα ΒΔ ξεκίνησε ήδη πριν από μερικά χρόνια– αλλά καθυστερούν λόγω γραφειοκρατικών αιτιών. Τη ίδια στιγμή, τα δικαιώματα χρήσης της γεωθερμικής ενέργειας των ΒΔ περιοχών της χώρας έχουν παραχωρηθεί στην канаδική εταιρεία, Magna Energy, η οποία διαθέτει επίσης μεταλλευτικά ορυχεία στη Νότιο Αφρική. Η αντίθεση σε αυτού του είδους τα έργα είναι διάχυτη σε όλο το φάσμα της ισλανδικής κοινωνίας.

“και εμείς επιτεθήκαμε”

**δήλωση αλληλεγγύης που υπογράφηκε
από περισσότερα από 700 άτομα την άνοιξη του 2010**

προς το ισλανδικό κράτος

Η Ισλανδία είναι μέχρι στιγμής η μόνη χώρα της δύσης, στην οποία η απάντηση των κατοίκων στην οικονομική κρίση είχε άμεσες επιπτώσεις στην πολιτική σκηνή της χώρας. Στη διαμαρτυρία της 20ης Ιανουαρίου του 2009 πραγματοποιήσαμε μια επίθεση στο κοινοβούλιο μαζί με χιλιάδες άλλους ανθρώπους. Ήταν μια άσπλη επίθεση που δεν στόχευε σε φυσικά πρόσωπα. Η ξεκάθαρη και θορυβώδης αποδοκιμασία της ενεργούσας βουλής εμπειρείχε μια σκόπιμη παραβίαση νόμων και κανονισμών. Χιλιάδες κόσμος αρνήθηκε να υπακούσει τις εντολές της αστυνομίας όταν η κίτρινη κορδέλα που περιέβαλε το κτίριο της βουλής καταστράφηκε. Η ανυπακοή ήταν διάχυτη και πολύς κόσμος επίσης ενεπλάκη σε μικροσυμπλοκές με την αστυνομία, η οποία είχε αδειάσει τις αποθήκες οπλισμού της μπροστά στο ενδεχόμενο μιας εξέγερσης. Κάποιοι από μας συνελήφθησαν. Ο στόχος της επίθεσης ήταν η αλλαγή της κοινωνίας της Ισλανδίας, η οποία διάγει μια δύσκολη συνθήκη, όχι μόνο εξ αιτίας της καπιταλιστικής κρίσης που ξέσπασε το 2008 αλλά και λόγω της γενικότερης επίθεσης του κράτους στο δημόσιο συμφέρον προς όφελος των ιδιωτικών συμφερόντων.

Την 1η Φεβρουαρίου 2009 η κοινοβουλευτική πλειοψηφία κατέρρευσε και η κυβέρνηση παραιτήθηκε, οι προαναφερθέντες επιθέσεις έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο σε αυτή την εξέλιξη.

Το κράτος και οι θεσμοί του, ειδικά η αστυνομία και το δικαστικό σύστημα, γνωρίζουν ότι είναι ανυπεράσπιστοι μπροστά σε ένα μαζικό κίνημα. Οι έχοντες την εξουσία γνωρίζουν πολύ καλά ότι η αβέβαιη ύπαρξη τους βασίζεται σε μια προσωρινή και τροποποιήσιμη συνθήκη, που ανανεώνεται από καιρό σε καιρό μέσω των εκλογών. Το κράτος πάντως δεν κρύβει το μένος του απέναντι σε εκείνους που ανάγκασαν την κυβέρνηση να παραιτηθεί. Το δικαστικό σύστημα τώρα προσπαθεί να επιβάλει τη γνωστή συνθήκη του “διαίρει και βασίλευε”: στις 2 Μαρτίου ασκήθηκαν ποινικές δίωξεις σε 9 άτομα, τα οποία στις 8 Δεκεμβρίου του 2008 φέρονται ότι παραβίασαν την παράγραφο 1, του άρθρου 100 του ποινικού κώδικα, σύμφωνα με την οποία “οποιοσδήποτε επιτεθεί στο κοινοβούλιο, με τέτοιο τρόπο ώστε να απειλείται η αυτονομία του, προωθεί τέτοιες επιθέσεις ή υπακούει εντολές να συμμετάσχει σε αυτές θα τιμωρείται με ελάχιστη ποινή φυλάκισης ενός χρόνου και η ποινή μπορεί να είναι μέχρι ισόβια αν αποδειχτεί σοβαρότερη ενοχή”.

Ο εισαγγελέας προσπαθεί να διαστρεβλώσει τις αρχικές κατηγορίες και χρησιμοποιεί τα ΜΜΕ για να αποπροσανατολίσει τη κοινή γνώμη. Ανάμεσα σε άλλα διογκώνει τις διώξεις με επιπρόσθετες κατηγορίες. Με το να ενεργοποιεί τα άρθρο 100, του ποινικού κώδικα, το οποίο έχει να εφαρμοστεί από τις μαζικές διαδηλώσεις του 1949 ενάντια στη είσοδο της χώρας στο ΝΑΤΟ, ο εισαγγελέας δεν επιδιώκει την κοινωνική νομιμοποίηση της δίωξης, αλλά θέλει να στείλει ένα ξεκάθαρο μήνυμα: η ανάμιξη του λαού στις κρατικές υποθέσεις συνιστά εγκληματική δραστηριότητα.

Με την άσκηση ποινικών διώξεων σε εννιά, άγνωστα κατά τα άλλα, άτομα, ο εισαγγελέας θεωρεί ότι διαλέγει έναν εύκολο αντίπαλο, ενώ ταυτόχρονα ελπίζει να εξασφαλίσει τη σιωπή μεγάλων κομματιών της ισλανδικής κοινωνίας που συμμετείχαν σε παρόμοιες πράξεις διαμαρτυρίας.

Με αυτό το τρόπο καθίσταται η δίωξη αυτή ως πολιτική.

Θέλουμε το κράτος να αντιληφθεί ότι εμείς που συμμετείχαμε στις διαδηλώσεις του 2008-9, στις οποίες, μεταξύ άλλων, πραγματοποιήθηκαν έκνομες πράξεις, θεωρούμε την δίωξη της κυβέρνησης εναντίον των εννέα, ως μια επίθεση προς εμάς τους ίδιους και τις χιλιάδες κόσμο που διαδήλωνε εκείνο το χειμώνα. Οι "9 του Ρέικιαβικ" είναι οι σύντροφοι μας και οι σύμμαχοι μας στον αγώνα ενάντια στην αστυνομία, ενάντια στην επιθετική κυβέρνηση και το καταπιεστικό κεφάλαιο που υπηρετείται από το κράτος. Διαλέγοντας είτε εννιά, είτε τέσσερις, είτε έναν δεν θα μπορέσουν να κάψουν την αλληλεγγύη μας.

Επιμένουμε ότι το κράτος πρέπει να αποσύρει τη δίωξη εναντίον των εννιά. Αν ο εισαγγελέας δεν βρίσκει ένα λόγο για να αλλάξει τη στάση του σε σχέση με την υπόθεση, ας αναλογιστεί ότι, όταν εκδηλώθηκε η επίθεση, δεν ήταν δυνατόν να κινδυνεύει η αυτονομία του κοινοβουλίου, καθώς ήδη οι κατέχοντες τον πλούτο και την εξουσία στη χώρα είχαν υπονομεύσει αυτή την αυτονομία επιτυχώς και από το εσωτερικό του συστήματος. Ο εισαγγελέας θα μπορούσε επίσης να εξετάσει τη μακρόχρονη παράδοση της μη άσκησης ποινικών διώξεων σε μεμονωμένες περιπτώσεις εμπορικών διαμαχών.

Διαφορετικά, περιμένουμε ο εισαγγελέας να είναι συνεπής και να ασκήσει διώξεις σε όλους όσους επιτέθηκαν στο κοινοβούλιο το χειμώνα του 2008-9, ανάμεσα τους και εμάς που υπογράψαμε αυτή τη δήλωση.

διαδηλώσεις & δράσεις από το 2008 ως το 2010

2008

26 Οκτώβρη 2008: Σημιαίες ισλανδικών τραπεζών καίγονται κατά τη διάρκεια μεγάλης διαδήλωσης.

8 Νοέμβρη: Κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ένας αναρχικός ανεβαίνει στην ταράτσα της βουλής και κρεμάει τη σημαία του Βόπυς, της φτηνότερης αλυσίδας σούπερ μάρκετ της Ισλανδίας (βλ. φωτο της πρώτης σελίδας). Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο μιας και η σημαία έχει πάνω ένα ροζ γουρούνι: «Η κυβέρνηση είναι ένα φτηνό γουρούνι!» Εκατοντάδες άνθρωποι βοηθούν τον αναρχικό να ξεφύγει, ωστόσο μετά από 6 μέρες συλλαμβάνεται παράνομα.

15 Νοέμβρη: 500 άνθρωποι επιτίθενται στο αστυνομικό τμήμα του Ρέικιαβικ, διαμαρτυρόμενοι για τη σύλληψη του αναρχικού με τη σημαία. Σπάνε την κεντρική πόρτα και μπαίνουν μέσα. Μετά το σπάσιμο της επόμενης πόρτας ψεκάζονται άγρια με χημικά (pepper spray) από τους μπάτσους. Η εξέγερση λήγει όταν κάποιος αγνώστων στοιχείων πληρώνει την εγγύηση του φυλακισμένου αναρχικού, που αφήνεται ελεύθερος το ίδιο κίβλας βράδυ.

1 Δεκέμβρη: Επέτειος της ισλανδικής μοναρχίας. Μετά από την διαδήλωση, που γίνεται την ίδια μέρα, μια μεγάλη ομάδα ατόμων πορεύεται στην κεντρική τράπεζα και μπαίνει στον προθάλαμο. Πίσω όμως από το αλεξίσφαιρο τζάμι περιμένουν οι μπάτσοι των ειδικών δυνάμεων οπλισμένοι σαν αστακοί. Οι διαδηλωτές απαιτούν την παραίτηση του προέδρου της κεντρικής τράπεζας και πρώην πρωθυπουργού της χώρας. Μετά από λίγη ώρα οι διαδηλωτές πληροφορούνται ότι ο πρόεδρος έχει εγκαταλείψει το κτίριο και ότι οι μπάτσοι ετοιμάζονται να επιτεθούν. Μετά από αυτό αποχωρούν όλοι οι διαδηλωτές.

8 Δεκέμβρη: Περίπου 30 άνθρωποι μπαίνουν στο κοινοβούλιο. Μόνο δυο από αυτούς καταφέρνουν να ανέβουν στα θεωρεία της βουλής και να στείλουν τους βουλευτές στο διάολο. Οι υπόλοιποι 28 βρίσκονται παγιδευμένοι στις σκάλες. Κάποιοι από αυτούς συλλαμβάνονται και ενάμιση χρόνο αργότερα τους αποδίδονται βαρύτερες κατηγορίες.

9 και 16 Δεκέμβρη: Μεγάλη ομάδα ανθρώπων προσπαθεί να σαμποτάρει προγραμματισμένες συσκέψεις της κυβέρνησης.

31 Δεκέμβρη: Ένα ετήσιο ζωντανό τηλεοπτικό σόου, όπου υπουργοί της κυβέρνησης και αρχηγοί κομμάτων πίνουν αλκοόλ μέχρι τελικής πτώσης και συζητούν για την πολιτική χρονιά που πέρασε, σαμποτάρεται λίγο πριν βγει στον αέρα από διαδηλωτές που κόβουν καλώδια και κεραίες.

«Αρκέτες μαλακίες ακούσαμε απ’ αυτούς τόσα χρόνια» ήταν το κυρίαρχο μήνυμα της χρονιάς μέσα από τα στόματα του κουκουλωμένου πλήθους.

2009

20 και 21 Γενάρη 2009: Χιλιάδες άνθρωποι επιτίθενται στο κοινοβούλιο με σκοπό να ρίξουν την κυβέρνηση. Διαδηλωτές σπάνε παράθυρα, πετούν πέτρες στο κτίριο και στους μπάτσους και ανάβουν φωτιές. Μετά από εξέγερση δυο ημερών η αστυνομία είναι έτοιμη να καταρρεύσει, ωστόσο καταρρέει πρώτα η κυβέρνηση. Αμέσως μετά σχηματίζεται κυβέρνηση από αριστερά κόμματα.

8 Απρίλη: Πραγματοποιείται κατάληψη κτιρίου στο κέντρο του Ρέικιαβικ από αναρχικούς για πρώτη φορά στην ιστορία της Ισλανδίας. Πολλοί αλληλέγγυοι στηρίζουν την κατάληψη, ωστόσο μια βδομάδα αργότερα και μετά από πολύωρες συμπλοκές με τα ΜΑΤ, η κατάληψη τελικά εκκενώνεται.

20 Απρίλη: Γίνονται επιθέσεις σε εκλογικά κέντρα τριών από τα κόμματα που ευθύνονται για τα σχέδια εκβιομηχάνισης και οικολογικής καταστροφής της Ισλανδίας. Μεγάλες ποσότητες πράσινου γιαουρτιού πετάχτηκαν δίνοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα ενα-

ντίον κάθε περαιτέρω εκβιομηχάνισης, δυο μέρες πριν τις εκλογές. Κάτι παρόμοιο συνέβη και στις 4 Μάρτη, μόνο που αυτή τη φορά στόχος ήταν στελέχη εταιρειών παραγωγής ενέργειας, ενώ έδιναν διάλεξη στο πανεπιστήμιο της Ισλανδίας.

25 Απρίλη: Εκλογές. Μετά από είκοσι χρόνια δεξιών κυβερνήσεων για πρώτη φορά το αριστερό κόμμα των πρασίνων και οι σοσιαλδημοκράτες σχηματίζουν νέα κυβέρνηση.

6 Μάρτη 2010: Χίλιοι τουλάχιστον διαδηλωτές διαμαρτύρονται για τα χρέη στην Ολλανδία και μεγάλη Βρετανία, που ήταν αρχικά χρέη μιας μεγάλης τράπεζας της Ισλανδίας. Όπως γίνεται σε αντίστοιχες περιπτώσεις, το ιδιωτικό χρέος γίνεται εθνικό, όταν πλησιάζει η κατάρρευση. Αυτή η πορεία ήταν και η κορύφωση αντίστοιχων πορειών-διαμαρτυριών που γίνονταν κατά τη διάρκεια του χειμώνα και είχαν εθνικιστικό χαρακτήρα.

2010

1 και 4 Οκτώβρη 2010: Χιλιάδες άνθρωποι διαδηλώνουν μπροστά στη βουλή. Αυγά και πέτρες εκτοξεύονται στην εκκλησία που γίνεται η τελετή έναρξης της βουλής. Από την εκκλησία μέχρι την είσοδο της βουλής βουλευτές, ο πρόεδρος μετά της συζύγου και ο αρχιεπίσκοπος τρώνε βροχή τ' αυγά. Κατά τη διάρκεια αυτών των δυο ημερών οι διαδηλωτές ανάβουν φωτιές μπροστά στην είσοδο της βουλής και κάνουν εκκωφαντικό θόρυβο όλη νύχτα. Οι διαδηλώσεις του 2010 διαφέρουν από αυτές του 2009 στο ότι αυτή τη φορά είναι διάχυτο το αίσθημα της απελπισίας. Όλοι όσοι πίστευαν ότι η αριστερή κυβέρνηση θα έδινε λύση στην κρίση βλέπουν ότι δεν υπάρχει λόγος να ζητήσουν πάλι εκλογές. Κάτι άλλο χρειάζεται να γίνει. Την ίδια στιγμή ο εθνικισμός ανθίζει και τα δεξιά κόμματα δείχνουν να ανακτούν τις δυνάμεις τους.

“για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, η καταστολή είναι καταστολή”

*κείμενο αλληλεγγύης της ομάδας “Saving iceland”
(σώστε την ισλανδία) –Ιούλιος 2010*

Το περιβαλλοντολογικό δίκτυο Saving iceland διακηρύσσει την πλήρη αλληλεγγύη του στην υπόθεση των “9 του Ρέικιαβικ”, οι οποίοι αντιμετωπίζουν ποινή φυλάκισης από ένα εως δεκαέξι χρόνια, επειδή εκτέλεσαν το δημοκρατικό τους καθήκον να διαδηλώσουν στις 8 Δεκεμβρίου 2008 ενάντια σε μια επονείδιστη κυβέρνηση.

Αυτοί οι εννιά άνθρωποι επιλέχθηκαν τυχαία από χιλιάδες διαδηλωτές που έριξαν την προηγούμενη κυβέρνηση, της οποίας η διαφθορά και η απρέπεια ευθύνεται για την ιστορική κρίση την οποία ακόμα βιώνει η ισλανδική κοινωνία. Αυτή η ίδια κυβέρνηση έχει αποδειχτεί βάσει του πορίσματος της ειδικής εξεταστικής επιτροπής, ότι ενορχήστρωσε την κατάχρηση που οδήγησε στη πλήρη κατάρρευση της ισλανδικής οικονομίας. Και ως η μεγαλύτερη δύναμη οδήγησε στο δημοκρατικό έλλειμμα και την ηθική κρίση, που είναι οι λόγοι της πλήρους αποτυχίας της ισλανδικής δημοκρατίας.

Το να εγκληματοποιεί η εξουσία τους πολιτικούς της αντιπάλους, ακόμα και εκείνους που εφαρμόζουν μη βίαη,πολιτική ανυπακοή, είναι μια τακτική γνωστή παγκοσμίως. Αυτή η κίνηση κρατικής καταστολής έρχεται σε κραυγαλέα αντίθεση με τις υποκριτικές δηλώσεις των κομμάτων, που ευθύνονται για την κρίση, ότι “έλαβαν τα διδάγματα τους” και “ ότι θα αναλάμβαναν τις ευθύνες τους”. Οι ισλανδοί δεν πρέπει να πάρουν αφήφιστα τη συστηματική κατάχρηση εξουσίας που πια είναι καταφανής στο κοινωνικοπολιτικό κατεστημένο της χώρας.

Μέχρι στιγμής κανένα άτομο από την πολιτική και οικονομική κοινότητα, πολλοί από τους οποίους έχουν αναγνωριστεί από μεγάλα κοινωνικά κομμάτια ως υπαίτιοι για την κρίση δεν έχει βρεθεί ενώπιον της ισλανδικής δικαιοσύνης. Το γεγονός ότι, σαν αποτέλεσμα της κρίσης, οι “9 του Ρέικιαβικ” είναι οι πρώτοι που παραπέμπονται σε δίκη καταδεικνύει το κλίμα άρνησης που διαποτίζει την ισλανδική κοινωνία και την σκανδαλώδη απροθυμία του ισλανδικού κράτους και της πολιτικής του τάξης να αναλάβει την ευθύνη και να αντλήσει διδάγματα από την κρίση.

Η υπόθεση εναντίον των “9 του Ρέικιαβικ” αποτελεί μια τακτική αντιπερισπασμού την οποία εφαρμόζει ένα εντελώς ανεύθυνη εξουσία που αρνιέται να δει την επαίσχου-

ντη κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η ισλανδική δημοκρατία. Εμείς αντιλαμβανόμαστε ότι έχουμε να κάνουμε με ένα αναξίπιστο καθεστώς που χρησιμοποιεί ανθρώπους ως εξιλαστήρια θύματα για μια διαμαρτυρία εναντίον ενός κοινοβουλίου που καταδικάστηκε διεθνώς ως ανάκτορο και διεφθαρμένο και αποκλείστηκε κοινωνικά. Το δίκτυο “σώστε την Ισλανδία” διερωτάται πως θα περισώσει το κράτος του θεσμούς του με το να καταστρέφει τις ζωές εννιά ανθρώπων και των οικογενειών τους; Η κοινωνική αντικανονικότητα δεν είναι καινούργια για το δίκτυο “σώστε την Ισλανδία”. Όταν η ισλανδική κοινωνία ήταν στο χείλος του γκρεμού της καταναλωτικής φρενίτιδας που οδήγησε στην οικονομική κατάρρευση, είμασταν από τους λίγους που βγήκαν μπροστά για να εκθέσουν αυτή τη συνθήκη και να την αποδοκιμάσουν. Ως αποτέλεσμα έχουμε βιώσει τόσο το διασυρμό από τα ΜΜΕ όσο και πολιτικές διώξεις από την ισλανδική δικαιοσύνη και την αστυνομία.

Η παρούσα, “αριστερή” κυβέρνηση όχι μόνο συνεχίζει την τακτική της κρατικής καταστολής αλλά την έχει ενισχύσει σημαντικά. Τώρα το κράτος σκοπεύει να “πάρει την εκδίκησή του” επιβάλλοντας βαριές ποινές κάθειρξης. Αυτά είναι τα αντίποινα για μια καλοήγητη πράξη, μη βίας, πολιτικής ανυπακοής. Ο βασικός σκοπός της κρατικής καταστολής είναι να στοχεύσει στην αναχαίτιση της αυξανόμενης κοινωνικής ανυπακοής.

Το δίκτυο Saving Iceland καλεί διεθνώς τις ΜΚΟ που ασχολούνται με τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες να εφιστήσουν την προσοχή τους στην καταπάτηση των δικαιωμάτων των κατηγορουμένων. Δικαιώματα που είναι συνταγματικά και νομικά κατοχυρωμένα.

Παρά την προσφάτως αποκαλυφθείσα ανάμειξη της βουλής στη δίωξη των “9 του Ρέικιαβικ”, ο πρόεδρος της βουλής ισχυρίστηκε ότι η υπόθεση δεν βρίσκεται στα χέρια της εκτελεστικής εξουσίας αλλά της δικαστικής αρχής. Τι ειρωνεία! Κάθε Ισλανδός γνωρίζει ότι στην Ισλανδία δεν υπάρχει σαφής διάκριση μεταξύ εκτελεστικής και νομοθετικής εξουσίας στη χώρα. Αυτή η αντίληψη συμφωνεί με τις συχνότερες κατηγορίες ότι η Ισλανδία είναι μια “μπανανία”. Τα ισλανδικά δικαστήρια έχουν συστηματικά επηρεαστεί από τους φίλους του συντηρητικού κόμματος. Το νομοθετικό σύστημα στην Ισλανδία είναι εξίσου αναξίπιστο με το πολιτικό κατεστημένο και τους χρηματοπιστωτικούς παράγοντες της χώρας.

Είναι εύλογο να συμπεράνει κανείς ότι το χάος που έχει ακολουθήσει τις μέχρι τώρα ακροαματικές διαδικασίες της υπόθεσης των “9 του Ρέικιαβικ”, όπως τη διασπορά ψευδών ειδήσεων περί ενδεχόμενων ταραχών, αποτελεί μέρος μιας σκόπιμης και κυνικής προσπάθειας από τη πλευρά του κράτους για πολιτική αποσταθεροποίηση και δυσμενή παρουσίαση των κατηγορουμένων. Η εκτεταμένη έλλειψη κρίσης του δικαστηρίου έχει απλώς αυξήσει τις εντάσεις και συμβάλει περαιτέρω στη φαρσοκωμωδία αυτής της δίκης.

Την ίδια στάση σε σχέση με την υπόθεση κρατούν και τα “νεοφιλελεύθερα” ΜΜΕ της χώρας. Τα ισλανδικά ΜΜΕ έχουν επανειλημμένα ζητήσει την βαριά καταδίκη των κατηγορουμένων και συνεχώς διακηρύσσουν την ενοχή των εννιά ως αυταπόδεικτη. Σε τέτοιο βαθμό μάλιστα ώστε ένας από τους συνηγότερους των κατηγορου-

μένων να επιβεβαιώνει ότι οι “9 του Ρέικιαβικ” δεν έχουν καμία πιθανότητα δίκαιης δίκης.

Όταν τελικά το εθνικό πρακτορείο ειδήσεων απέκτησε πρόσβαση στο οπτικό υλικό από τις κάμερες ασφαλείας του κοινοβουλίου, κατέστη σαφές ότι οι κατηγορίες περί άσκησης βίας και πρόκλησης σωματικών βλαβών σε φρουρό της βουλής ήταν απολύτως αβάσιμες.

Τα ισλανδικά ΜΜΕ είχαν εισάγει μια κουλτούρα της βίας, με τον τρόπο που παρουσίαζαν τα γεγονότα των διαδηλώσεων και συνεπώς έπρεπε να διατηρήσουν αντίστοιχη αντιμετώπιση για την υπόθεση των εννιά. Παρά την υποτιθέμενη σοβαρότητα της υπόθεσης και ενώ το κρατικό κανάλι μετέδωσε το υλικό με τα αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία που βάζουν τέλος στις κατηγορίες περί βίας, τα υπόλοιπα ΜΜΕ τήρησαν “σιγή ιχθύος”. Αυτό είναι ένα λαμπρό παράδειγμα της άρνησης των ισλανδικών ΜΜΕ (τα οποία καταδειχθηκαν, βάσει του πορίσματος της εξεταστικής επιτροπής, ως οι πρόθυμοι δούλοι όλων εκείνων που ευθύνονται για την κρίση) να πάρουν τα διδάγματα τους και να επωμιστούν τους ευθύνες τους για την αναίρεση του δημοκρατικού ήθους της δημοσιογραφίας.

Θέλουμε ακόμη να τονίσουμε τα εκδικητικά κίνητρα των διώξεων των “9 του Ρέικιαβικ”. Το αριστερό κόμμα της “συμμαχίας του λαού” που είναι τώρα στη κυβέρνηση, μοιράζεται την εξουσία με το συντηρητικό κόμμα, το οποίο ανετράπη από το κίνημα διαμαρτυρίας του 2008-9. Όντας μέλη της παρούσας, “αριστερής” διακυβέρνησης της χώρας τα δύο προηγούμενα κόμματα δείχνουν την εκδικητικότητα τους με το να διατηρούν τις διώξεις εναντίον των “9 του Ρέικιαβικ”.

Ολοφάνερα το αριστερό κόμμα των πρασίνων, που ανέβηκε στην εξουσία ως συνέπεια του κινήματος διαμαρτυρίας και τώρα είναι κυβέρνηση μαζί με το συντηρητικό κόμμα ΡΑ, δεν πρόκειται να πιέσει τον πολιτικό του συνεργάτη στην κυβέρνηση συνασπισμού να αποσύρει τις κατηγορίες. Φαίνεται ότι οι διαδηλωτές θα θυσιαστούν για να απομακρυνθεί από τους πολιτικούς η διεθνής προσοχή που επέσυραν στο πρόσωπο τους, με το ρόλο που έπαιξαν στη δημιουργία της κρίσης. Αυτό ισοδυναμεί με μια συνολική προδοσία της κοινωνικής απαίτησης για περισσότερη δημοκρατία και πολιτική ηθική, εξ αιτίας της οποίας απαίτησης βρέθηκαν οι πράσινοι στην εξουσία.

Όπως αναφέρθηκε ήδη, το δίκτυο “Saving iceland” είναι ολοκληρωτικά αλληλέγγυο στους εννέα και τις οικογένειες τους. Τα μέλη του δικτύου είναι γνώριμα με τη συνθήκη ποινικοποίησης αγωνιστών μέσω των παραπομπών σε δίκες με χαλκευμένες κατηγορίες για πράξεις μη βίαιης, πολιτικής ανυπακοής. Έχουμε μάθει πια ότι ένας από τους θεμελιώδεις στόχους της πολιτείας είναι να χρησιμοποιεί τέτοιες δικαστικές υποθέσεις για να διαταράξει τις ζωές τις δικές μας και των δικών μας ανθρώπων με το να διατηρεί μια “δαμόκλειο σπάθη” πάνω από το μέλλον μας. Πρόκειται για μια σκόπιμη και συστηματική τακτική με στόχο να καταπνίξει τις φωνές μας και την ψυχή μας.

Είναι ζωτικής σημασίας ότι ολόκληρη η κοινωνία αναγνωρίζει πλέον την κρατική πολιτική της καταστολής των πολιτικών αντιπάλων της εξουσίας, μέσω εγκληματοποίησης τους, ως την κυνική πολιτική καταπίεση που βιώνουμε όλοι.

Η πράξη των εννιά ενάντια στο κοινοβούλιο της Ισλανδίας στις 8 Δεκεμβρίου του 2008 έστρεψε τις διαδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια σε μια διεφθαρμένη κυβέρνηση και συνέβαλε σημαντικά στη πτώση της. Από μόνο του αυτό το γεγονός είναι αρκετό για να συνειδητοποιήσει ο ισλανδικός λαός ότι πρέπει να είναι ευγνώμων στους εννιά για το θάρρος που επέδειξαν και να αντιταχθεί στη πολύμηνη δίωξη τους και τις ενδεχόμενες βαρύτερες ποινές κάθειρξης που αντιμετωπίζουν.

Ζητούμε από το το λαό της Ισλανδίας να στηρίξει τους κατηγορούμενους για την υπόθεση της εισβολής στο κοινοβούλιο και να σταματήσει την κατάφωρη παραβίαση της δικαιοσύνης, που αυτή η δίωξη συνιστά.

Το δίκτυο μας νιώθει υποχρεωμένο να ζητήσει την παρέμβαση και τον έλεγχο των ισλανδικών υποθέσεων από τη διεθνή κοινότητα και τις ΜΚΟ που ασχολούνται με ζητήματα πολιτικών ελευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τέλος απαιτούμε την άμεση απόσυρση των κατηγοριών εναντίον των "9 του Ρέικιαβικ" και ακόμα η ισλανδική βουλή και το κράτος να απολογηθεί στους κατηγορούμενους και τις οικογένειες τους για την αυτή την ξεκάθαρη πράξη κρατικής καταστολής.

για αντιπληροφόρηση

Reykjavík Nine [www.rvk9.org/in-english]: Το επίσημο site αλληλεγγύης και υποστήριξης των “9 του Ρέικιαβικ”, στο οποίο δημοσιεύονται ειδήσεις, άρθρα, βίντεο και άλλο υλικό σχετικό με την υπόθεση. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει indymedia στην Ισλανδία αυτό το site διαδραματίζει πολύ σημαντικό ρόλο στον αγώνα ενάντια στην κρατική καταστολή. Καθημερινά δημοσιεύονται νέες πληροφορίες, συγκεντρώνονται και παρουσιάζονται άρθρα από το εξωτερικό και πραγματοποιείται ανάλυση και κριτική των επίσημων δημοσιογραφικών αναφορών.

Saving Iceland [www.savingiceland.org]: Το δίκτυο saving iceland (σώσε την Ισλανδία) είναι μια εκστρατεία άμεσης δράσης ενάντια στην εκβιομηχάνιση της χώρας και την καταστροφή της άγριας φύσης της, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί και ένα διεθνές δίκτυο για την καταπολέμηση της βαριάς βιομηχανίας διεθνώς. Η δράση της ξεκίνησε το 2005 με τη διοργάνωση ενός camping για την άμεση δράση που έλαβε χώρα στα ανατολικά υψίπεδα της Ισλανδίας, όπου χτίζεται ένα υπέρ-φραγμα, για λογαριασμό του χυτηρίου αλουμινίου της εταιρείας Alcoa. Τα επόμενα πέντε χρόνια ακολούθησαν αντίστοιχα camping σε διάφορες περιοχές της χώρας. Ο δικτυακός τόπος της ομάδας αποτελεί την πιο ενημερωμένη βάση δεδομένων διεθνώς σχετικά με τη βιομηχανία αλουμινίου, τα υδροφράγματα, την γεωθερμική ενέργεια και την “πράσινη ανάπτυξη”, αλλά επίσης παίζει το ρόλο του ισλανδικού indymedia δημοσιεύοντας υλικό για τις τρέχουσες αγωνιστικές κινήσεις και άλλα πολιτικά θέματα, συμπεριλαμβανομένης και της υπόθεσης των “9 του Ρέικιαβικ”.

Aftaka [www.aftaka.org/tag/english]: Η Aftaca [εκτέλεση στα ισλανδικά] είναι μια αναρχική συλλογικότητα που πραγματοποιεί μια συνεχή επίθεση στις θεμελιώδεις αξίες της κοινωνίας της Ισλανδίας. Προσέφερε μια εντελώς νέα και σαφή θεωρία στην αποκαλούμενη “ισλανδική συζήτηση” για την πολιτική οργάνωση της κοινωνίας και αποκάλυψε την πλαστή συνθήκη της “κοινωνικής ειρήνης”. Μπορούμε ακόμη να πούμε ότι τα μέλη της Aftaka ανέβασαν τον πήχη της κοινωνικής αντιβίας κατά την εξέγερση του 2008-9, η οποία ανέτρεψε την κυβέρνηση που εξουσίαζε την κοινωνία και είχε αποσιωπήσει κάθε φωνή αντίδρασης για 20 χρόνια. Το αγγλικό τμήμα του site έχει ένα εντελώς διαφορετικό στόχο, να φέρει στον κόσμο έναν ανεξάρτητο λόγο των αναρχικών της εξέγερσης.

ισλανδικές πρεσβείες ανά τον κόσμο

Για ενέργειες αλληλεγγύης κάθε είδους μια λίστα των πρεσβειών και των προξενείων της Ισλανδίας ανά τον κόσμο μπορείτε να βρείτε στη σελίδα του υπουργείου εξωτερικών www.mfa.is/diplomatic-missions/icelandic-missions

για επικοινωνία

- με τους “9 του Ρέικιαβικ”: rvk9@riseup.net
- με τους συντάκτες του δικτυακού τόπου RVK9: rvk9.org@gmail.com
- με το δίκτυο Saving Iceland: savingiceland@riseup.net
- με την ομάδα Aftaka: aftaka@riseup.net

